Reisverslag RCT Vogezen Trip 2019 door Piet Bouwens:

Voor de 4e keer organiseerde Rock City Travel (RCT) een trip naar de Vogezen. Deze keer iets minder gericht op het opdoen van ervaring als met het rijden in de bergen. Nu lag de nadruk meer op het verkennen van de prachtige omgeving in dit gebied. De tour wordt gereden volgens het inmiddels beproefde RCT concept. De dagelijkse eindpunten zijn volledig uitgezet, waarbij hotels, zo mogelijk een gezamenlijk diner en ontbijt voor de volgende ochtend vooraf zijn geregeld. De reis naar zo'n eindpunt rijdt je bij voorkeur in kleinere groepjes van twee tot vier motoren langs een zelf gekozen route, een door de organisatie aangereikte route of een combinatie hiervan. Op deze wijze is het veiliger rijden dan in een colonne van 25 motoren en is de kans op ongewenste vertraging omdat je bij een tussenstop lang op de lunch of op het bezoek aan dat ene toilet moet wachten tot een minimum beperkt. Bovendien heb je aan het einde van de dag veel meer met elkaar te delen dan wanneer je als een groep lemmings achter elkaar aan tuft. De reis start officieel in het Limburgse Stein. Voor de meeste deelnemers betekent dit dat ze eigenlijk de dag daarvoor al starten en een onderkomen op of in de buurt van de startplaats hebben geregeld. Gerard met Marion, Herman met Lia, Gerard met Wil en Hans maken deze trip voor het eerst. Dolf, Chris met Diny, Myrtha en Piet zijn bevoorrecht. Zij hebben deze trip al eerder gedaan en weten dus al hoe leuk het gaat worden.

Zaterdag 7 september starten we vanuit het verzamelpunt, het van der Valk hotel in Stein. Daarvoor vertrek ik zelf 's ochtends om 5:30 vanuit Noord Holland. Het miezert ruimschoots, maar niet genoeg om een regenpak aan te trekken. Halverwege de drie uur durende reis een kopje koffie en dan toch maar in het regenjack want het is nog behoorlijk fris. Opwarmen bij het verzamelpunt en natuurlijk een hartelijke begroeting door en van alle andere deelnemers. Rond 10:00 gaan we in kleine groepjes op pad. Limburg is eigenlijk toch een beetje buitenland. Het is ver weg, het hangt als een uitstulping aan de rest van Nederland, ze hebben nauwelijks molens, geen fatsoenlijke kaas en al helemaal geen tulpen en klompen. Maar het is zeker wel een heel liefelijk stukje Nederland. Zeker voor ons motorrijders, want er zijn hier heel behoorlijke verticale en vooral ook horizontale afwijkingen van de rechte weg en dat is voor ons natuurlijk interessant. We toeren gemoedelijk door dorpjes en stadjes als Schimmert, Valkenburg en Schin op Geul, de verblijfplaats van wijlen Wim Sonneveld's Frater Venantius. In de dorpjes die we passeren zien we ook steeds vaker de typische Limburgse carréboerderij met een inrijpoort in de voor- of poortgevel. Overlevering leert ons dat dit gesloten bouwtype ook bedoeld was om huis en haard te beschermen tegen de bokkenrijders. Ook opvallend zijn de gebouwen die opgetrokken zijn uit mergelsteen. Dat was slechts weggelegd voor Kerken openbare gebouwen en welgestelden. De gemiddelde kolendelver kon zich een dergelijke luxe niet permitteren. Onze route loopt op een gegeven moment samen met die van een fietswedstrijd met heuse controleposten. Het is niet duidelijk of dit nu de Omloop van Jezus-Eik betreft, waaraan ook Nederlanders mogen meedoen, of dat het hier gaat om de Gulpener Classic die ook is opengesteld voor

koersende Belgen. In ieder geval ziet het er gezellig uit en kunnen de fietsers ons bij de afdaling aardig bijhouden. Hulde voor de maker van deze route want we rijden door de prachtigste stukjes van Limburg. Ik kan dat weten. Ik ben wel een rasechte kaaskop, maar heb ik hier jaren gewoond, gewerkt en ook nog in Militaire Dienst gelegen.

Als we de grens passeren toeren we verder door Wallonië. De wegen zijn daar ronduit slecht en veroorzaken soms een -zij het niet gevaarlijk- maar toch wel vervelend "slippertje". Het ziet er daar doorgaans ook een beetje armoedig en naargeestig uit. Na een stop in Eupen rijden we verder door het "Parc Naturel Des Hautes Fagnes" Ondanks het wat mindere weer ziet het er daar nog mooi zomers uit. Na Saint Vith verlaten we België en komen bij Winterspelt Duitsland binnen. We rijden nu door de Eifel en passeren Bitburg, een stad in het Luxemburgse taalgebied dat ook een deel van West-Duitsland omvat. Bitburg is ook bekend om zijn -vooral bij de Duitsers zelf- bekende bier. Zoals gebruikelijk op onze tochten gaan we niet langs bij de brouwerij. Dat zou hetzelfde effect hebben als naar een kaasboerderij gaan terwijl je lactosevrij moet eten. Bij Echternach steken we weer de grens over en vervolgen onze weg naar Luxemburg. Sommigen nemen daar nog even de gelegenheid om goedkoop te tanken. Euro 98 voor € 1,27/ltr. is natuurlijk best de moeite als je daar in ons eigen land € 1,77 voor neer moet tellen. Andere groepjes blijven in de Ardenner natuur waar zich nogal wat sportieve activiteiten afspelen als Abseilen, kanovaren, mountainbiken, paragliden, survival, wielrennen, paardrijden, speleo en nog heel veel andere bezigheden voor adrenaline junkies. Maar ook wij kunnen daar goed terecht, want hier kunnen we vast wennen aan het bochtenwerk dat ons in de Vogezen te wachten staat. Voordat we Duitsland binnenrijden steken we nog twee keer de Moezel over, bezoeken ondertussen een Harley Dealer in Trier en/of zijn collega in Luxemburg en passeren we op afstand het drielandenpunt Sjengen. In 1985 sloten België, Nederland, Luxemburg, Duitsland en Frankrijk daar een verdrag om de binnengrenzen met elkaar te openen. Momenteel omvat de "Schengenzone" zelfs meer dan 20 landen. Zo rond 18:00 druppelen alle groepjes binnen bij hotel Laux in Weiler. De regenkleding kan uit, maar is gelukkig al bijna geheel droog. Even opfrissen en/of een drankje en dan kunnen we aan tafel waar we gezellig terugblikken op de eerste geslaagde dag.

Hotel Laux is een typisch Duits Logement. Degelijkheid met een vleugje luxe. Dat komt de volgende ochtend ook het ontbijt ten goede. Alsof we op expeditie moeten. We laten ons dat dan ook prima smaken, maar eerst nadat door Gerard de zadels van alle motoren zijn droog gepoetst. Kijk, zo maak je natuurlijk wel vrienden. Netjes op tijd vertrekken we richting Saarbrücken; Althans. Dat is de richting die we uitmoeten. Maar de eerste vertrekt in tegengestelde richting en vijf andere "lemmings" volgen zijn spoor. Niet lang natuurlijk, want de routeplanners doen wat routeplanners dienen te doen, ons op het rechte pad houden. Even later

komen ze dus met enig opzettelijk lawaai weer langs scheuren richting de Saar rivier die we zo'n 9 km. zullen volgen en twee maal oversteken. Langs de oever van de Saar loopt nog steeds een tientallen kilometers lang jaagpad (leinpfad). Eenmaal de grens met Franrijk over worden we vrijwel onmiddellijk al getrakteerd op een typisch Franse onhebbelijkheid. irritant steile drempels binnen de bebouwde kommen. Een van de dorpen waar we doorheen rijden heeft dergelijke drempels om de vijftig meter. Zelfs met een snelheid van 10 km/uur is dat nog een aanslag op je schokbrekers en je nieren. Maar veel dorpen en steden hebben ook iets positiefs te bieden. Die spannen zich extra in om de officiële titel "Ville of Village Fleuri" te bemachtigen. Het voeren van die titel is aan strenge eisen en een formele jurering plus classificatie (1 tot 4 bloemetjes op het officiële bord) gebonden. Officieel gaat het om de verbetering van de kwaliteit van leven en de algemene aantrekkelijkheid via bloei, landschap en planten. Zo'n kleine 5000 steden, dorpen en woongemeenschappen mogen die titel voeren. Het ligt dan voor de hand dat er dan ook een informele onderlinge competitie ontstaat met vaak uitzonderlijk mooi resultaat. De bloemenpracht maakt zo'n gemeenschap overduidelijk een stuk aantrekkelijker. Maar ook buiten de woonkernen wordt er duidelijk aan verfraaiing gewerkt. De saaie maisvelden worden soms voorzien van randen met zonnebloemen. De kanten van velden zijn met machines lastig te bewerken en leveren een duidelijk mindere teelt op. Door daar met de hand zonnebloemen of ook wel andere bloeiende veldbloemen te zaaien wordt de doorgaans saaie teelt wat opgefleurd. Maar het draagt ook duidelijk bij aan de broodnodige biodiversiteit en de huisvesting van bijen en andere nuttige insecten. Erg fraai zien de zonnebloemen er met dit regenachtige weer niet uit. Bij gebrek aan zon hangen de bloemkoppen naar beneden en zien de grote groene bladeren eruit als droevig

neerhangende schouders. Bij de koffiestop blijkt al gauw dat we weer even moeten oefenen met de Franse taal. Maar met het bijeenbrengen van "lammen en Blinden" krijgen we allemaal toch de beoogde koffievariatie eventueel aangevuld met wat dieetverwoestend snaaiwerk. We vervolgen onze weg richting de Vogezen door een gebied met een overdaad aan varens. Dat is mooi groen, maar duidt er ook op dat het hier doorgaans erg nat is. Aan nattigheid geen gebrek want we rijden regelmatig door laaghangende wolken. Dat wordt mede veroorzaakt doordat we langzamerhand in wat hogere sferen vertoeven. We passeren al colletjes tot 1300 meter bij temperaturen soms niet hoger dan 8 graden. Er komt ons een groep klassieke motoren tegemoet. Ze lijken erg verspreid, maar even later zien we dat ze klaarblijkelijk allemaal moesten tanken en dat wie afgetankt is alvast weer op weg gaat. Ik neem aan dat ze niet met een klassieke routerol rijden, maar wel een moderne route-planner gebruiken. Er is weinig ander verkeer in deze

idyllische omgeving, waardoor het soms lijkt of je midden door een stilleven rijdt. Maar de route blijkt in de praktijk toch wel echt spannend te zijn. Er staan regelmatig grote plakkaten langs de weg met daarop een motorrijder en de aanduiding hoeveel ongelukken met motorrijders er op dat punt zijn voorgevallen. We stoppen voor de lunch ergens in Natzwiller bij een restaurant op 1000 meter hoogte. We moeten nog wel een flink stuk, maar eerst maar eens aftappen, en bijvullen met een lekker hartig hapje erbij. Na deze culinaire uitspatting vervolgen we onze reis weer via Neubois en Hohwald. Na een sanitaire stop in Le Bonhomme rijden we ter hoogte van Xonrupt-Longemer de Vogezen binnen. Evenals de Elzas leunt ook de Vogezen tegen Duitsland en Zwitserland aan. Deze streek is meerdere malen stuivertje gewisseld tussen Duitsland en Frankrijk. De Duitse invloed is mede daarom nog altijd merkbaar. Van de alom bekende "Franse Slag" is daar absoluut geen sprake en "God's water wordt er ook beduidend minder over God's akker verspild". Ook culinair zijn er duidelijke verschillen want waar de Fransen hoofdzakelijk rode wijn produceren, heeft in de Elzas evenals in Duitsland de witte wijn de voorkeur. De meeste andere Fransen halen ook hun neus op voor het meest populaire gerecht in deze streken: Choucroute. een zuurkool gerecht waarbij Worst, Spek en andere gezouten vleessoorten met de zuurkool en soms ook aardappelen worden meegekookt. Rond 18:00 uur rollen alle groepjes motoren het erf op bij Motorherberg la Mouche in Le Clerjus. Deze motorherberg die gerund wordt door het Nederlandse echtpaar Jos en Anselma Snel is het beste te vergelijken met een grote mancave voorzien van een enorme motorstalling en slaapgelegenheden. Voor het slapen en de bijpassende sanitaire voorzieningen is er keuze uit 1, 2 of 3 persoons kamers met eigen douche en toilet, slaapzalen en een groot grasveld waar je met je tentje terecht kunt. Vrouwen zijn ook zeer welkom. Maar er wordt wel even met de wenkbrauwen gefronst wanneer die gekleed in een net jurkje en veel te hoge hakken hun opwachting maken in de mancave. Daar en op de aanpalende waranda speelt zich het leven af wanneer je zelf niet onderweg bent met je motor of op één oor je roes ligt uit te slapen.

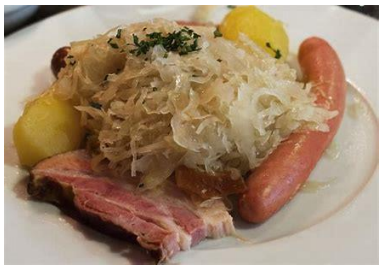

Voor de volgende dag, maandag 9 september staat er een gezamenlijke bergtraining op het programma. In de bergen rijden is voor ons “plattelanders” geen gebruikelijke kost, dus gericht bijschaven van de routine is doorgaans best nuttig. De route die we daarvoor gaan rijden is er een met een keur aan bochten en haarspelden, met ook klimmen en afdalen tot wel 15%. Iedereen heeft de route en rijdt individueel door zodanig afstand van de motor vóór je te houden dat je die nog net, of net niet meer ziet. Dolf of Chris komen afwisselend voor of achter iemand rijden en maken dan een film van je verrichtingen. Later kun je dan zelf bekijken of er nog wat te verbeteren valt. Alhoewel we weer in een prachtig natuurgebied rijden, hebben we daar nu niet zo’n oog voor. Wij zijn meer gericht op kijklijnen. Vóór de bocht je snelheid aanpassen en zoveel mogelijk naar buiten uitwijken. Gebruik daar desnoods de andere weghelft voor wanneer dat veilig kan. Zo heb je maximaal zicht wat er in en na de bocht speelt. Dan in de bocht, kijk steeds minstens 30 meter verderop naar het punt van de weg waar je heen moet. Bij een haarspeldbocht staat je hoofd dan duidelijk in een volledig andere richting dan je voorwiel en dat is goed want je maakt dan gebruik van doelfixatie. Je coördinatie reflexen willen automatisch volgen waar je ogen op gericht zijn. Wat er direct vóór je voorwiel gebeurt is niet van belang, dat heb je 30 meter geleden al gezien. Na de bocht geef je weer gas. Volgt er direct daarna weer een bocht dan geef je natuurlijk niet meer gas dan nodig is voor de veilige snelheid van die volgende bocht. Doelfixatie kan overigens ook tegen je werken. Zie je vóór je op de weg een ongerechtigheid, blijf er dan niet naar kijken want je rijdt er dan steevast over of tegenaan. Kijk direct naar een positie minstens 30 meter voor je uit waar je wel heen kunt en kijk geen moment meer naar de ongerechtigheid. De rest (jij op je motor) volgt dan vanzelf het veilige uitwijk pad. Ja, de theorie is duidelijk en mooi, maar de praktijk soms erg weerbarstig. Zeker als je er erg goed op gaat letten. Maar oefening baart kunst en naarmate de dag vordert gaat het allemaal wat soepeler en kunnen we ons ook weer bezighouden met wat er om ons heen gebeurt en is te zien. Tegen lunchtijd is het even zoeken naar een geschikt stekje. Maar het lukt uiteindelijk om bij een banketbakker wat belegde broodjes met wat te drinken te bemachtigen. Nu we toch allemaal samen uit zijn, lijkt het een geschikte gelegenheid om even een “statiefoto” te nemen tegen een achtergrond waar Myrtha’s oog vóór de lunch op was gevallen. Wel een achtergrond waar onze machtige Harleys met hun stoere Riders niet helemaal voordelig op uitkomen, maar het wordt vast wel een mooi plaatje. Iedereen moet erop, maar natuurlijk is er weer geen local in de buurt om even een camera te bedienen. Dan maar een tas met een stok op een van de motoren en een mobieltje met een zelf ontspannende camera en na drie pogingen staan we er “gekleurd” op. Terug richting La Mouche terwijl we ijverig verder trainen op onze bochten maar tegelijkertijd ook genieten

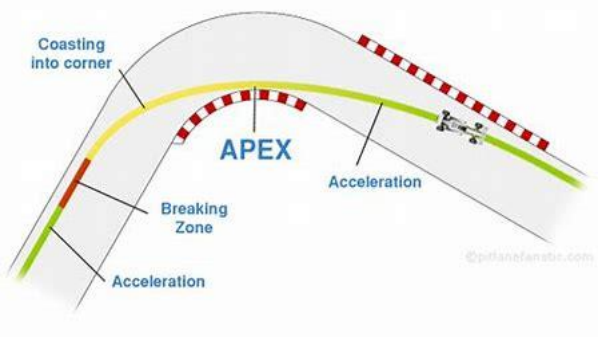

van de omgeving met pittoreske dorpjes en idyllische stroompjes en bergmeertjes. Onderweg komen we ook veel fietsers tegen die in hun strakke tricotjes naar boven puffen. Als wij ze passeren denken

we ongewild “stakkertjes, wie vindt zoiets nou leuk”. Maar zij kijken ons dan aan met zo’n blik van “lafaards, pas maar op dat je niet gaat zweten”. Sommige delen van onze route hebben nog de beschilderingen op de weg die erop duiden dat ook de Tour de France hier dit jaar langs gekomen is. Na thuiskomst, een paar biertjes en een stevige maaltijd uit de keuken van Anselma, scharen we ons rondom de laptop van Dolf om onze verrichtingen te bekijken. Niemand waagt zich nu aan openlijke kritische opmerkingen over de verrichtingen van een ander. Eerst maar eens even kijken of je er zelf niet ergens bedenkelijk op voorkomt. Maar er wordt hier en daar wel gegniffeld of een wenkbrauw gefronst. Leedvermaak is toch ook vermaak, nietwaar?

Na deze gezamenlijke training is er drie dagen de gelegenheid om in kleine groepjes de omgeving te verkennen. Daarvoor zijn liefst 6 dagroutes van verschillende lengtes voorbereid. Daarnaast beschikt La Mouche ook nog over een flink aantal routes die je op kaart kunt bekijken en vanaf het internet kunt downloaden. Vrijwel alle routes nemen een stuk mee van het “Parc natural régional des ballons des Vosges”. De bergen in dit park reiken tot 1400 meter en hebben alle afgeronde toppen. Het Franse woord voor een dergelijke berg is niet mont(agne) maar ballon. In dit gebied ben je erg afhankelijk van het weer. Tref je regen, lage bewolking of mist, -omstandigheden die hier vrij vaak voorkomen- dan zie je eigenlijk niet veel anders dan asfalt met een rij bomen ernaast. Ben je echter hier met mooi helder weer, dan wordt je getrakteerd op prachtige vergezichten en kun je zelfs de Mont Blanc duidelijk ontwaren. Gelukkig hebben we gedurende de drie dagen dat we de omgeving hier verkennen heel mooi weer. Niet helemaal helder, maar wel lekker warm en dat is ook wat waard. We starten vrijwel allemaal met een van de kleinere routes, waarbij de toppen van de Grand Ballon en de Ballon d’Alsace worden bedwongen. Die bergen zijn met hun maximaal 1400 meter niet geweldig hoog, maar je moet wel het nodige bochtenwerk verrichten om er te komen. Het is hier klaarblijkelijk goed vertoeven, want sommige

hellingen zijn bezaaid met alleenstaande villa’s. Op de top van de Grand Ballon kunnen we inderdaad genieten van een weids uitzicht, dus is het ook helemaal geen straf om daar ook maar eens uitgebreid te lunchen. Ook Mulhouse wordt bezocht. Langs deze route zijn naast de vele Maria kapelletjes en pittoreske dorpjes ook prachtige vakwerkhuizen te bewonderen. Een bezoek aan het Bugatti museum aldaar zit er niet in want bij de Harley dealer onderweg is zoveel moois te bewonderen dat daar geen tijd meer voor is.

Er is ook een groep die de “Route des Vosges” rijdt. Een flinke trip met een bezoek aan de stad Munster. Helemaal niet zo vreemd dat “Hollandse Kaas-koppen” deze stad bezoeken, want ook Munster kaas is wereldberoemd. Er zit echter wel een heel penetrant luchtje aan deze kaas. Dolf en Myrtha gaan voor een echt lange trip. Zij rijden naar het Duitse Zwarte Woud. Om daar de beroemde Schwarzwalder Kirsch Torte te eten is er niet zoveel tijd, want ze moeten daarvoor flink “doorblazen” om nog dezelfde dag terug te komen. Ze komen dus ’s avonds laat weer thuis en doen het de volgende dag wat rustiger aan met een bezoekje aan het nabij gelegen stadje Remiremont. Zelf kies ik samen met Chris en Diny voor een ritje naar Zwitserland. De zuivere reistijd is zes uur, dus beginnen we maar met flink de “sokken” erin te zetten. Naarmate we Zwitserland naderen krijgen we toch wel een ander stukje Frankrijk te zien. Duidelijk veel luxueuzer, maar ook heel gemoedelijk. Als we op een dorpsplein een bloemenkunstwerk van het formaat van een bloemencorso praalwagen zien waarop het huwelijksfeestje van ene François en Jacqueline aan de burgerij wordt getoond, dan moet er toch wel sprake zijn van een hechte leefgemeenschap. We komen Zwitserland binnen zonder een grenspost te passeren. Maar dan blijkt dat we nog afwisselend in Frankrijk en dan weer in Zwitserland rijden. Duidelijk is in ieder geval dat de weg door de Zwitsers wordt onderhouden. Wat ook direct opvalt is dat in de bebouwde kom de achterlijke drempels ontbreken waar de Fransen zo dol op zijn. In Zwitserland rijd je gewoon 30 waar dat staat aangegeven of anders heb je binnen de kortste keren een stevige prent. We verlaten het asfalt en rijden op weggetjes waar je liever geen tegenligger ziet. De groene weiden links en rechts worden langzamerhand vervangen door ruige grijze rotswanden. We passeren mooie huizen met netjes gepoetste gevels en fraaie tuinen, maar het toppunt van Zwitserse precisie zien we bij een houtzagerij. De geproduceerde balken en planken liggen millimeter nauwkeurig opgestapeld. Onze tocht vervolgt wederom over een boerenpad. Daar gaat het 20% omlaag en vervolgens ook weer omhoog maar dat is geen probleem voor onze 2-liter machines. Per slot van rekening maakten Harley motoren ooit furore met Hill Climbing. We passeren ook nog wat paarden die wel niet op de weg lopen, maar toch wel zowat boven op je lip komen staan. Gelukkig staan nu overal de hekken open zodat we ons even later weer op perfect onderhouden asfalt bevinden. Tijd voor de lunch waarna we weer aan de terugtocht beginnen. Uiteraard staat ook de “Route de Crêtes op het 3-daagse toer-programma. Dit is een 85 km lange weg die over de toppen van de Vogezen ballons voert. Je rijd daar vrijwel voortdurend boven 900 meter. In de tijd dat de Elzas nog bij Duitsland hoorde vormde deze ridge precies ook de grens tussen Frankrijk en Duitsland. Gedurende de eerste wereldoorlog hebben Fransen een weg aangelegd over deze ridge om snel hun troepen te kunnen vervoeren. Omdat de route zo hoog ligt heb je bijna constant prachtige verge-zichten zowel over de andere bergtoppen alsook in de dalen.

We hebben prachtig weer en kunnen ons prima vermaken in dit paradijs van bochten, haarspelden en bergmeertjes. Maar ook aan het innerlijk van de mens wordt voldoende aandacht besteed. Op elke top staat wel een café of restaurant en we laten ons dan ook regelmatig verleiden om op ons gemak de omgeving met iets te eten of te drinken in de hand aan een nadere bestudering te onderwerpen. Later in de middag krijgen we bericht dat Dolf is geslipt maar gelukkig zelf niets mankeert. We wisselen coördinaten uit en spoeden ons naar de plek van het ongeval. Wegwerkers waren daar net klaar met reparaties aan de weg. Zoals gebruikelijk in Frankrijk worden die reparaties afgewerkt met een laag steenslag die dan vervolgens door de weggebruikers zelf "ingewalst" moet worden. Heel vervelend en ook gevaarlijk voor motorrijders, Want je dweilt op zo'n grindplaat gewoon over de weg en zeker wanneer je harder rijdt dan 20 km/uur. Heb je de pech dat je onverwacht verblind wordt door de lage zon (iets wat mijzelf een dag eerder ook een aantal malen was overkomen), of dat boomschaduwen de weg heel onoverzichtelijk maken, waardoor je zo'n grindplaat in een bocht mist, dan is plotsklap wegglijden bijna onvermijdelijk.

Een smalle strook berm is op de plek des onheils nog beschikbaar om te corrigeren, maar een flinke steen ligt in de weg en daar komt zelfs een stoere Harley niet echt zonder "kleerscheuren" overheen. Motor en berijder belanden een metertje lager in het talud. Dolf gelukkig ongedeerd (met later hier en daar een blauwe plek), maar de motor mag niet meer meedoen deze trip. Hulp is al snel ter plaatse om de motor uit de greppel te takelen. Voor Dolf is het natuurlijk schrikken, maar dat geld ook voor ons. Je realiseert je immers dat het allemaal veel erger had kunnen zijn en dat moet je samen met elkaar toch wel even verwerken. Terug bij La Mouche overheerst gelukkig weer de wetenschap dat het goed is afgelopen. Als verstokte motorrijders weten we nu eenmaal dat er slechts twee categorieën motorrijders zijn: Zij die onderuit zijn gegaan en zij die nog(maals) onderuit zullen gaan. Hard? Nee juist niet. Goed om steeds mee te nemen en je te realiseren hoe kwetsbaar je eigenlijk bent. Het is vandaag de laatste avond bij La Mouche en we sluiten daar de serie voortreffelijke maaltijden af met de onovertroffen BBQ (plaatje uit een vorige editie) a la Jos en Anselma. Bij een gezellig biertje en de zoveelste rode wijn kurk die Myrtha en Piet aan hun verzameling toevoegen worden de belevenissen van de 4 dagen bij en rondom motorherberg La Mouche nog eens uitvoerig opgehaald. We maken het niet al te laat, want morgen staat er een rit van bijna 6 uur rijden op het programma. De volgende ochtend vroeg verlaten we de Vogezen met prachtig weer. Langs de route komen er al meer kleurtjes voor die erop duiden dat de herfst in aantocht is. In de frisse ochtendbries kun je zelfs ruiken dat de zomer op zijn retour is. In de omgeving van Nancy zien we nogal wat afwisselend boeren bedrijf. Landbouw en veeteelt is daar allemaal nog redelijk kleinschalig. Dat levert dan wel een mooi geaccidenteerd terrein op met tussen de velden solitaire of kleine groepjes bomen. Komen we dichter bij de stad dan krijgen we plotsklap een compleet ander beeld voorgeschoteld.

Tientallen hectaren zonnepanelen worden gebroederlijk afgewisseld met enorme velden zonnebloemen. Beide hebben zon nodig, maar wat ze ervan “bakken” is toch wel heel verschillend. Natuurlijk bezoeken we de Harley dealer in Metz. Niet alleen willen we graag kijken of daar nog nieuwe modellen zijn te bewonderen, maar er is vooral ook interesse voor de aankleding van Rider & Passenger. En ja hoor er komt weer een win-win situatie. De dealer raakt van wat spulletjes af en wij lopen ook blij en verlost van enkele honderden euro’s met een ris Harley tasjes de deur uit. We hebben al goedkoop geluncht bij Wendy’s, dus als we nu ook nog even goedkoop tanken in Luxemburg

is het evenwicht in de financiën weer volledig hersteld. Nou ja, de creditcard niet. Ze zouden Harley dealers eigenlijk moeten verplichten om waarschuwingen op te hangen met “kijken kost geld”. We rijden zo langzamerhand België binnen en dat is duidelijk te merken aan de kwaliteit van de wegen. Niet fijn, maar nog veel ergerlijker is dat we even voorbij gescheurd worden door een Harley Livewire. Het is duidelijk dat wij zelf gebruik maken van Harley’s nostalgisch pruttelende vintage motortechniek, maar het gaat wel erg ver wanneer zo’n blaaskaak geluidloos sneaky achter je opduikt met zo’n koppie van “zal ik even de acceleratie laten zien?”. Nou ja, het zal wel wennen. We passeren ook nog het gedenkteken van het Ardennenoffensief bij Bastogne, maar hebben helaas geen tijd meer om dat ook te bezoeken. Bij dit offensief dat op 16 december 1944 begon en duurde tot eind januari 1945 braken de Duitse troepen door de

Amerikaanse linies. De opmars naar onder meer de haven van Antwerpen maar ook de aanvoer van oorlogsmaterieel stagneerde. De Amerikanen kwamen weken lang muurvast te zitten, voordat ze erin slaagden de linies weer te sluiten. Niet alleen de vuurgevechten, maar ook de winterse kou kostten aan ruim 70.000 Amerikaanse jongens het leven. Rond 17:00 uur arriveren we bij ons Hotel in La Roche-en-Ardenne. Even verfrissen en een drankje aan de bar, voordat we aan tafel gaan voor ons galgenavondmaal. Onze onfortuinlijke reisgenoot kan hier helaas niet bij aanwezig zijn. Hij moest in de Vogezen achterblijven omdat er eerst morgen een auto voor hem beschikbaar is om naar huis te rijden. Wetend dat we allemaal morgenochtend afscheid van elkaar moeten

nemen, worden de bloemetjes nog maar eens flink buiten gezet. Aanvankelijk was het plan om vanuit La Roche-en-Ardenne naar Valkenswaard te toeren en daar afscheid van elkaar te nemen, maar dat lijkt nu niet meer zo’n goed plan omdat we gesplitst in kleine groepjes op weg gaan en dan natuurlijk op redelijk verschillende momenten in Valkenswaard zullen arriveren.

Dat wordt dus druk knuffelen, kussen, sniffen, snotteren en beloven dat we dit samen zeker nog eens over moeten doen, op de stoep van Hotel Floreal. Ook vandaag is het een zonnige dag, zodat we nog even volop kunnen genieten van het geweldige natuurschoon in de Ardennen. We passeren wederom imposante rotsformaties en toeren langs leuke dorpjes met mooie natuurstenen huizen. Maar we worden ook weer verrast met een kilometertje vers gestort gravel om de weg weer een beetje op te kalefateren. Dan langzaam, gewoon met 15 km/uur door de steenbrij sturen om niet verrast te worden. Koffie drinken we even later bij de HD-dealer in Luik. Die is gevestigd in een voormalig fabriekspand en heeft de inrichting van zijn dealership ook helemaal daarop aangepast. Motoren staan nog deels ingepakt opgesteld in opslagstellingen. Origineel is ook het rad van fortuin dat is neergezet naast de kassa. Als je komt afrekenen mag je daar een slinger aan geven. Je verdient dan een korting van 10 tot zelfs 100%. Dat geldt uiteraard niet wanneer je een motor komt kopen. Dan dien je daarvoor andere talenten in te zetten variërend van charme tot brutaliteit. Deze dealer heeft ook een eigen lunchroom en daar maken wij natuurlijk graag gebruik van, al was het maar omdat we er dan ook nog een gratis alcoholvrij drankje bij krijgen. Geheel voldaan stappen we weer op onze motoren want er staat nog een dealer op het programma. Maar daarvoor doorkruisen we eerst een flink stuk van Vlaanderen. Gelukkig, vanaf hier kunnen we weer ongedwongen communiceren met de lokale omgeving in onze eigen spraak. Frans is een mooie taal, maar onze oren staan er nu eenmaal niet echt naar. Ook HD-dealer Fraussen in Genk weet zijn handelswaar prima te presenteren, maar we laten het daar bij een fotootje van en voor de geïnteresseerden voor een ABC award. Dan komt toch echt het moment wel voor iedereen om direct linea recta op huis aan te gaan. De RCT Vogezen trip 2019 zit er op. Dolf, Chris, Diny, Myrtha, Gerard, Marion, Herman, Lia, Hans, Gerard en Wil, ik hoop dat ik jullie met dit verslag een steuntje bied om deze gezellige reis virtueel nog vaak eens opnieuw te beleven.